

Năzuințe

SPUSE ÎN ȘOAPTĂ

Traducere de Iulia Micula

TAMERA ALEXANDER

„Nu mai este nici iudeu, nici grec;
nu mai este nici rob, nici slobod;
nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască,
fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.”

Galateni 3:28

Prefață

Romanul pe care urmează să-l citești, în cea mai mare parte a sa, este pură ficțiune, deși pe ici, colo au fost inserate frânturi din istoria adevărată, dar și personaje care au trăit în acele vremuri. Spre exemplu, există o Plantație Belle Meade în Nashville care-și întâmpină cu bucurie vizitatorii chiar și în ziua de azi. Familia Harding, personaje din *Năzuințe spuse în șoaptă*, au locuit la Belle Meade și multe dintre evenimentele relatate în această carte au fost inspirate din viața lor personală, iar apoi nuanțate de imaginația mea.

Pe lângă cei din familia Harding, multe dintre personajele acestei cărți au fost creionate pe seama foștilor sclavi care au lucrat cu adevărat la Belle Meade. Aproape în fiecare situație, am folosit numele lor reale și pozițiile pe care le-au ocupat pe această plantație. Cu toate acestea, individualitățile personajelor și faptele lor sunt produsul imaginației mele și trebuie interpretate ca atare.

După doi ani de cercetare și scriere a cărții *Năzuințe spuse în șoaptă*, te invit să călătorești alături de mine în lumea postbelică a Nashville-ului din Tennessee. Mulțumesc că ți-ai pus deoparte timp pentru mine. E o investiție de valoare în ochii mei, pe care nu o voi trata niciodată cu ușurință.

Cu deosebită considerație,
Tamera

Prolog

17 august 1863

Pe culmile dealurilor ce înconjurau orașul asaltat de Uniune al Nashville-ului...

Ridley Adam Cooper, comandant secund, aruncă o privire rapidă printre frunzele dese ale pinilor ce-l înconjurau, prezența fiindu-i adăpostită de crepusculul de seară, dar ținea totuși în mână pistolul armat și pregătit. Picături de sudoare i se prelingeau de pe frunte și tâmpile, dar nu se sinchisi să le ștergă. Atenția lui era ațintită asupra bărbatului de culoare, ce stătea aplecat asupra focului și asupra *bunurilor* – dacă era adevărat ceea ce văzuse în decursul ultimei ore – pe care sclavul le ascunsese pe creasta muntelui.

Din câte își putea da seama, omul nu îi remarcase prezența, altminteri nu și-ar fi pregătit masa de seară așa de liniștit. În aer domnea un miros de fasole, carne de porc, biscuiți și cafea. Cafea *adevărată*. Total diferită de cafeaua aceea scârboasă pe care confederații o opăreau deasupra unei flăcări până rămânea doar zațul de ea, iar apoi o sorbeau până la ultima picătură.

Confederații; frații lui, într-un fel. Doi dintre ei erau chiar frații lui de sânge. Dar în același timp, inamicii lui. Spera ca Petey și Alfred să fie bine, oriunde se aflau acum.

Adierea vântului dinspre nord marca lăsarea serii, însă mișcarea aerului nu ușura cu nimic căldura arzătoare și umiditatea. Cineva care crescuse cu verile toride din Carolina de Sud trebuia să fie obișnuit deja cu asta, însă lâna uniformei federale atârna

Respect pentru oameni și cărți

greu, mai mult acum, în ultimele zile, decât atunci când s-a înrolat pentru prima dată.

Totuși, era sigur că alesese corect alături de cine să lupte în război. În ciuda a ceea ce făceau și ziceau cei din jur sau de acuzațiile aduse la adresa lui.

Ridley simți o durere bruscă. Nu atât de la foame, deși ar putea înfuleca mult și bine dacă mâncarea i-ar fi pusă în față. Durerea aceasta avea rădăcini mult mai adânci și durea mai rău decât orice alt lucru de care-și putea aminti. *Doamne, dacă mă auzi, dacă încă privești la noi de acolo de sus... urăsc acest război.* Ura ceea ce acest „scurt conflict” – așa cum Președintele Lincoln îl numise la început – îi făcuse lui și tuturor celorlalți în decursul ultimilor doi ani setoși de sânge.

Și în special, detesta ceea ce avea de făcut în seara aceasta.

– Cu orice preț, îi spusese comandantul, ordinul lui alun-gând orice urmă de tăgăduire.

Cu maxilarele încheștate, Ridley își vârî mâna în buzunar și scoase scoica, cea pe care o găsisese cu ocazia ultimei lui plimbări pe plaja situată în apropierea casei lui, înainte să se înroleze în regimentul 167 din Pennsylvania pentru a lupta de partea armatei federale. Scoica avea o formă mică, un pic mai mare ca o monedă, iar interiorul era neted la atingere. Își trecu degetul peste crustele familiare de pe dos și își aținti privirea spre cer, acolo unde o mare de purpuriu începea să capete o nuanță închisă.

Bolta cerească învăluia întunericul în tăcere, în vreme ce stelele își făceau apariția una câte una, asemeni unor milioane de licurici ce împodobeau priveliștea. Cu privirea ațintită în sus, un bărbat nu și-ar fi dat niciodată seama că un război era în plină desfășurare.

Atunci când comandantul a căutat un voluntar pentru misiunea de explorare preliminară, omul nu a așteptat ca mâinile să se ridice, ci s-a uitat direct în ochii lui Ridley, cu o expresie îndrăzneată și necruțătoare. Ridley se supuse numaidecât. Pur și simplu ascultase ordinele ce îi fuseseră atribuite și pornise la prima oră, cu aproape trei zile în urmă. Ridley știa că ofițerul comandant nu avea nimic personal cu el. Dimpotrivă, bărbatul a fost un sprijin de cele mai multe ori.

Însă temperamentul lui Ridley și dezacordul „prietenesc” dintre el și un alt tovarăș ofițer – un locotenent cu gură mare din Philadelphia care considera că „niciunul dintre ei nu este bun de nimic; că sunt niște sudiști necivilizați” – constituia motivul pentru care se afla aici în seara aceasta. Prostul îl acuzase că se infiltrasese ca spion de partea Confederației. Comandantul lor a infirmat zvonul, însă sămânța de îndoială fusese plantată. Iar acesta era modul prin care comandantul îi îngăduise lui Ridley să recâștige încrederea ofițerilor, un lucru imperativ.

Ridley își șterse fruntea cu mâneca cămășii, atent să nu facă zgomot. Își legase calul la o depărtare bunicică de aici și parcursesese restul drumului pe jos.

Nu cunoștea dealurile ce înconjurau Nashville-ul mai bine ca restul departamentului, dar știa cum să facă față acestui tip de relief, cum să vâneze și cum să se miște prin pădure; cum să rămână ascuns. Pădurea era așa de densă pe alocuri, iar pinii erau lipiți unul de altul, astfel că un om se putea rățăci cu ușurință prin aceste împrejurimi dacă nu știa cum să se ghideze pe drum.

Auzise zvonuri cum că Rebelii patrulau la periferie – santinele fără scrupule care se credeau legea statului – iar Ridley bănuia că oamenii aceștia erau în căutarea a ceea ce găsisese el cu ceva vreme în urmă. Până acum, nu zărise nicio urmă de ei. Dar își putea imagina ce i-ar face unui soldat al Uniunii, găsit de unul singur – în special unui ofițer, unuia „de teapa lor” – așadar era dornic să termine o dată pentru totdeauna ceea ce începuse.

Cu mâna încleștată pe arma sa, Ridley ieși din ascunzătoare, încă la vreo nouă metri depărtare de omul de culoare. Parcurse distanța – șapte metri, șase – în vreme ce acele de pin îi amortizau apropierea. *Patru metri, trei...* dar omul de culoare continua să piardă vremea, amestecând în cafea, apoi în fasole, iar apoi...

Ridley se opri numaidecât. Fie negrul era surd... fie era deja conștient de prezența lui. Pariind pe a doua variantă, Ridley luă în mână pușca și scrută cu privirea împrejurimile și se așteptă să vadă pe cineva ascuns în spatele copacilor sau țeava unei arme îndreptată spre centrul pieptului său. Era prea târziu să

dea înapoi și nu-i stătea în fire să renunțe, după cum aflate de curând și acel fudul – Ridley își struni gândul – *locotenent* din Philadelphia.

Ridley vorbi pe un ton nonșalant, dar mult prea agreabil.

– Bună seara, prietene...

Omul își ridică capul, apoi, încet, se ridică cu totul în picioare. Era mai mic în statură decât Ridley, mult mai rotund în mijloc și înaintat în vârstă. Omul avea peste treizeci de ani sau poate chiar patruzeci. Greu de zis, oricum. Bărbatul de culoare era lat în umeri și, judecând după grosimea mâinilor și a brațelor, Ridley intuia că anii de muncă crâncenă au așezat un strat de mușchi în spatele acelei burți superficiale. Spera ca asta să nu îi ofere sclavului un sentiment neîntemeiat de curaj.

– Bună seara, răspunse bărbatul, privind la dungile de pe umărul lui Ridley, locotenent.

Nicio urmă de surprindere nu se întrezări în tonul lui, ceea ce îi confirma lui Ridley bănuiala de adineauri. De asemenea, cunoștința omului cu privire la gradele militare era de-a dreptul impresionantă.

Negrul privi în treacăt la armă, iar apoi din nou la el, iar Ridley nu se putea decide dacă ceea ce citise în ochii lui era resemnare sau dezamăgire; sau poate amândouă.

Ridley cercetă cu privirea tabăra. Era curată și ordonată. Totul era împachetat. Totul, în afară de mâncare. De parcă bărbatul era pregătit să se mute. Doar că – Ridley privi mai îndeaproape – nu o ceașcă, ci două stăteau așezate pe o piatră lângă foc. Își aținti din nou privirea asupra sclavului și citi o urmă de vigilență în ochii lui.

– De cât timp știți că vă urmăream?

Omul de culoare își mușcă buza inferioară, ceea ce îi făcu barba gri să se strângă mănunchi deasupra bărbiei.

– Cam de când cafeaua a început să fiarbă, domnule.

– M-ați auzit? întrebă Ridley, deși știa că acest lucru era imposibil. Nu scosese un sunet. Era sigur de asta.

Bărbatul dădu din cap și privi atent la el, cu niște ochi căprui ce păreau mai degrabă niște ape adânci.

– Mai degrabă... v-am *simțit*, domnule.

Ridley simți o furnicătură pe șira spinării. O parte din el își dorea să-i adreseze omului tot felul de întrebări, să vadă dacă are ceea ce unii oameni numesc „clarviziune” așa cum avusese străbunica lui, însă cea mai înțeleaptă parte din el știa că nu se cuvenea să facă un asemenea lucru. Avea o treabă de făcut, una la care nu își permitea să dea greș. Nu din moment ce loialitatea lui față de Uniune era pusă sub semnul întrebării.

— Bănuiesc că știți de ce mă aflu aici.

Din nou, privirea aceea; de data aceasta era una care oglindea resemnare.

— Presupun că da, domnule. Exact ceea ce au căutat și ceilalți. Sclavul scutură din cap. Cum m-ați găsit, domnule?

Abia atunci Ridley afixă un zâmbet fad.

— Sincer, nu știu ce v-a dat de gol. Am auzit zvonuri cum că armăsarii sunt ascunși în aceste dealuri. M-am oferit voluntar, aș putea spune, iar apoi am pornit la drum. M-am lăsat în voia propriilor mele simțuri și m-am dus acolo unde aș fi mers eu dacă eu eram cel care ascunde armăsarii.

Bărbatul își arcui sprâncenele și dădu din cap de câteva ori, de parcă încerca să pună cap la cap toate aceste amănunte. Apoi indică spre foc.

— Cina e pregătită, locotenente. Credeți că ați putea mânca nițel?

Ridley își fixă privirea asupra vasului cu fasole și carne ce clipea deasupra focului, iar apoi la cutia cu biscuiți așezată la o parte și stomacul îi chiorăi ca răspuns. Omul se oferea să-l hrănească? Cu toate că știa motivul pentru care se afla aici? Ridley îl privi țintă în ochi, cu o îndoială acerbă în suflet. Dar îl aștepta o călătorie lungă la întoarcere, iar proviziile lui erau pe terminate.

— V-aș fi nespus de recunoscător. Mulțumesc.

Amândoi mâncară în liniște. Tăcerea nopții era întreruptă din când în când de sunetele dimprejur, în timp ce întunericul devenea tot mai proeminent. Mâncarea avea un gust bun, iar Ridley era mai înfometat decât crezuse inițial. Parcursese cel puțin șaptezeci și cinci de mile, poate chiar o sută de când lăsase în urmă trupa din Nashville și pornise la drum.

Cu doar patru zile în urmă, sediul Uniunii a primit vești cum că un sclav se ascunde în aceste dealuri. Conform zvonurilor, omul se afla acolo pentru a ascunde caii de elită ai stăpânului său. S-ar părea că armăsarii erau crescuți pentru cursă și valorau o avere. Ridley ar fi putut să jure că au confiscat fiecare cal din Nashville atunci când au cotoplit orașul. Dar ar putea face rămășag pe viața lui că omul din fața lui era sclavul de care auziseră toți.

Ridley ridică ceașca.

— Cafeaua e delicioasă. Dintre cele pe care le-am băut în ultima vreme, aceasta e de departe cea mai bună. În plus de asta, carnea de căprioară a fost nespus de gustoasă.

— Vă mulțumesc, domnule. Stăpânul meu e proprietarul celei mai mari crescătorii de căprioare din provincie. Mai bine zis a fost, înainte ca acei hoți grosolani – omul de culoare se opri brusc și își încruntă sprâncenele, apoi se chinui să afișeze o expresie nonșalantă, dar fără prea mult succes. Îmi pare rău, domnule. Apreciez efortul depus de dumneavoastră în acest război, dar nu există scuză pentru tot ceea ce s-a întâmplat la Belle Meade anul trecut. În special având în vedere sănătatea șubredă a coniiței Harding și modul brutal în care stăpânul Harding a fost încarcerat. Trupele acelea ale Uniunii – bărbatul își apucă coapsa, cu o privire lipsită de orice expresivitate. M-au împușcat! Direct în picior. Eu doar încercam să fac ce mi se ceruse, dar ei m-au împușcat fără să stea pe gânduri. Ba chiar mi-au râs în față. Iar noi ne gândeam că au venit să ne ajute.

Înțelegând din nou de ce ura acest război și de ce niciodată nu se va mai simți ca acasă în Sud, Ridley se uită țintă în ochii bărbatului și se gândi ce să-i spună omului. Un lucru ce ar putea compensa răul care i se făcuse. Însă cuvintele pregetau să apară.

Ridley așeză la o parte tava și, din impuls, întinse mâna.

— Ofițer secund Ridley Adam Cooper... domnule.

Ridley știa câte ceva despre stăpânul sclavului – generalul William Giles Harding – din ceea ce auzise de la ofițerul său comandant. Până în prezent, generalul Harding nu a semnat încă jurământul de credință față de Uniune, în ciuda faptului că a fost încarcerat anul trecut în Nord, în Fort Mackinac – care din câte se zvonea, era mai degrabă o stațiune și nu o închisoare – iar lipsa

Respect pentru oameni și cărți

de supunere nu era văzută cu ochi buni de către cei aflați la conducere. Nu atunci când era vorba de un om bogat ca Harding, un bărbat influent în rândul colegilor săi. Ar reprezenta un exemplu negativ pentru ceilalți. Superiorii Uniunii sperau cu tot dinadinsul ca rezultatul acestei iscoade să îl convingă pe generalul Harding să se conformeze cu regulile Uniunii – în caz contrar, omul va suporta consecințele alegerilor sale.

Negrul își fixă privirea asupra lui Ridley – pârâitul focului devorând tăcerea ce se lăsă între ei – iar apoi îi strânse ferm mâna.

– Robert Green, domnule. Grăjdar principal la plantația de la Belle Meade.

– Sunteți de mult timp la Belle Meade, domnule Green?

– De când am avut doi ani, domnule. Părinții mei împreună cu mine am fost dăruiți drept cadou cu ocazia nunții primei doamne Harding și a generalului. Am locuit la Belle Meade de atunci încoace.

Ridley dădu din cap și privi fix la focul ce pârâia neîntrerupt, meditănd la cuvintele bărbatului. *Am fost dăruiți drept cadou...* Nu era corect. Potrivit unei declarații făcute de președinte cu opt luni în urmă, majoritatea sclavilor au fost eliberați. Dar uneori cuvintele înscrise pe o foaie de hârtie nu coincideau cu realitatea situației. Mai ales atunci când sclavi eliberați recent, care încercau să-și încropească un rost odată cu libertatea lor, sfârșeau prin a fi împușcați în spate sau spânzurați în văzul lumii.

– Probabil că v-ați întâlnit cu unii dintre acei confederați, locotenente.

Ridley își ridică privirea și îl surprinse pe Robert Green indicând spre el.

– Acele vânătăi, domnule, sunt dovada că cineva a încercat să vă țintuiască la pământ înainte să-l puteți doborî.

Ridley își atinse obrazul și bărbia. Falca era încă sensibilă la atingere și asprită de barba ce crescuse vizibil în ultimele zile.

– De fapt, asta a fost o încăierare cu un coleg ofițer. Am avut o... diferență de opinie, așa putea spune.

Green chicoti ușor. Râsetul lui avea un răsunset alinător.

– Judecând după statura dumneavoastră, locotenente, pot să intuiesc că omul arată mult mai rău decât arătați dumneavoastră.